

143 PERC

632 HELYETT

**Wollmann Gellért elvtárs, elmunkas mozdonyvezető munkatársai-
val tulszárnyalta eddigi eredményeit a 2000 tonnás mozgalom-
ban — Bekéscsabáról is 2000 tonnás szerelvény futott be Szegedre**

Vasárnap délelőtt a magyar vas-
utas dolgozók kétezer tonnás moz-
galmában elért újabb kimagasló
események színhelye volt a szegedi
MAV rendező-pályaudvar. Woll-
mann Gellért elvtárs teljesítette
ezen a napon május elseji munka-
felajánlását: 2667 tonnás vonatot
vezetett le Rác I. Mihály, Katona
Pál fűtők és Lovas Gáspár vonat-
vezetővel s több társával Cegléd-
ről Szegedre, a régi átlagos 632
perc helyett 143 perc alatt. Ezzel
Wollmann elvtárs társaival együtt
menetidőtartam normáját 188,5 szá-

zálékra teljesítette.

Vasárnap délelőtt Wollmann elv-
társ szerelvénye előtt másik két-
ezer tonnás szerelvény is érkezett
a szegedi rendező-pályaudvarra. Ezt
a vonatot Sánta János mozdonyve-
zető vezette Bekéscsabáról Makra
József, Szárics János fűtőkkel, Da-
róczy László vonatvezetővel s még
13 tagú vonatkísérő brigádtársának
közreműködésével. Elsőnek Sánta
János mozdonya érkezett meg. A
szerelvény fogadó gyönyörű diadal
kapu alatt a MAV dolgozói nagy
éljenzéssel és tapsviharral fogadták

Sánta János mozdonyvezetőt. Rajzi
elvtárs, a MAV igazgatóság polti-
kai osztályának vezetője üdvözölte
a MAV dolgozói nevében Sánta Já-
nos és társait. Alig hogy befejező-
dött ez az ünnepség, akkor érke-
zett meg Wollmann Gellért elvtárs
gyönyörűen feldíszített 424-es moz-
donyával. Az egybegyűlt dolgozók
a Köztársasági Induló elnéklésé-
vel fogadták Wollmann elvtársat, a
kétezer tonnás mozgalom szegedi el-
indítóját, aki ezzel az utóbbi telje-
sítőmennyével tulszárnyalta az eddig
elért összes eredményeit.

JOBBTANULÁSSAL

**veszik ki részüket a békeharcból
a szegedi iskolások**

Május elseji ünnepségeket rendeztek Szeged általános iskoláiban

Bensőséges házi ünnepségek
keretében külön is megünnepel-
ték a szegedi iskolák szombat
délután a hagyományos mun-
kásünnepet, a béke erőinek nagy
seregszemléjét, május elsejét.
Valamennyi szegedi iskola ünne-
pi díszbe öltözött, zászlók, jel-
mondatok mondták el, hogy a
tanulóifjúság is a béke jegy-
ében ünnepel és ki akarja venni
részét abból a harcból, melyet
a dolgozó milliók folytatnak a
nagy Szovjetunió vezetésével a
békéért, a háborús uszítók el-
len.

A Dugonics-utcai általános is-
kola kapujában úttörőleányok ál-
lítottak díszőrséget, de ugyanilyen
díszőrség állt bent az iskolában
is Sztálin és Rákosi elvtársak
képénél. Az ünnepség helyét
zsúfolásig megtöltötték a ven-
dégek, szülők, érdeklődők. Dr.
Kunfalvi András tanügyi elő-
adó mondtott ünnepi beszédet.
A május 1-i ünnepség keretében
osztották ki az iskola négy leg-
jobb tanulójának az áprilisi ös-
ztöndíjat. A kultúrversorban szá-
valatok, énekszámok tették me-
leggé, meghitté ezt az ünnepet.
Megragadó volt a kis elsőosztá-
lyos Finta Éva beszéde. Perce-
kig zúgott a taps, amikor
mondotta: „En a békétábor ka-
tonája vagyok.”

Az Építőipari Gimnáziumban
is szombaton tartották meg a
május 1-i ünnepséget. Erős Já-
nosné elvtársnő tartott ünnepi
beszédet, majd dr. Pozsonyi
Zoltán igazgató vázolta az isko-
la hallgatói előtt álló feladato-
kat. Az iskola hallgatói nevé-
ben Kárpáti Imre tette fogadal-
mat. „A jövőben — mondotta —
még jobban helyt akarunk álla-
ni munkánkban, így kívánunk jól

képzett szakembereivé válni a
szocializmus építésének, még
jobb tanulással védjük a béke
ránk eső frontszakaszát.”

Az Alsóvárosi Iskolában is
igen jól sikerült a május 1-i
ünnepség. Színvonalas kultúr-
műsorral szórakoztatta az ifjú-
ság a megjelenteket. Tóth Jó-
zsef igazgató mondtott ünnepi
beszédet, a tanulók nevében Sza-
bados Erzsébet jótanulási fele-
lős megígérte, hogy a jótanulók
ezután nemcsak a saját tanulmá-
nyi eredményeik jobbátételére
fordítanak gondot, hanem foko-
zottan foglalkoznak a gyengé-
ben tanuló pajtásaikkal.

Nemcsak ezekben az iskolák-
ban, hanem valamennyi szegedi
iskolában megünnepelték má-
jus elsejét külsőségeiben és bel-
ső tartalmában egyaránt. Külö-
nösen jól sikerült az aignerte-
lepi általános iskola dekoráció-
ja, de minden iskolában igen
gondos és szép volt a tantermek
feldíszítése.

Jó munkát végeztek május elsejére a „Táncsics” termelőcsoport tagjai

(Tudósítónktól.) A kecskésle-
pi „Táncsics” termelőszövetkezeti
csoport tagjai május elseji fel-
ajánlásuk során eredményes mun-
kát végeztek. A kertészeten a
káposzta- és a kalarábepalánták
kikészítésénél Róza Istváné 7 óra
alatt 3500, Csücs Mihályné 6 óra
alatt 3000, Dimitrov Nikola 6 óra
alatt 4000, Erdei Mátyásné 5 óra
alatt 2250, Erdei István egy nap
alatt 1600 palántát ültetett el. Er-
dei Istváné ezen a napon még
147 négyszögöl bakhátolást és si-
mitást is végzett. Ugyanezt a
munkát végezte Süli István. A

Anpilogov elvtárs, szovjet történelész újabb előadása Szegeden

Anpilogov szovjet történelész-
professzor, a budapesti Orosz
Intézet előadó tanára, néhány
héttel ezelőtt tartotta meg első
szegedi előadását az Ady-téri
egyetemen a Szovjetunió népei-
nek történetéről. Anpilogov elv-
társ szombaton ismét Szegedre
érkezik és ugyancsak az Ady-
téri egyetem Orosz Intézetében
délelőtt negyed 11 órai kezdet-
től folytatja előadássorozatát.
Erre az alkalomra is minden ér-
deklődő dolgozót szívesen lát-
nak.

Földművesszövetkezet hírei

A szerződéses termelőket figyei-
mezteti a földművesszövetkezet,
hogy termő területeiket névtáblák-
kal kell ellátni. Ha a nevet, la-
kás címet és terület nagyságát feltün-
tető táblákat azonnal ki nem helye-
zik, szerződésességet követnek el,
aminek súlyos következményei le-
hetnek és például művelési előlé-
ben sem részesülhetnek.

A fűszerpaprikatermelők figyei-
mét arra hívjuk fel, hogy a palán-
ták gombabetegségei ellen haszná-
landó védőszerek átvétele végett a
földművesszövetkezeti irodában kell
jelentkezniük.

csoport ifjú tagjai: Nyitrai
László, ifj. Süli István és Fodor
Mihály kézi tolókapával egy-egy
katasztrális hold földet kapáltak
meg.

A csoport tagjai fiatalokat is
építettek és ennek minél előbbi
elkészítésében nagy segítségükre
voltak a kecskéslepi rendőrök
tagjai: Zsótér József, Börcsök An-
tali, Popán Imre és Móra János
elvtársak. A csoport tagjai ter-
melő munkájuk mellett május el-
sejére igen szép dekorációs mun-
kát is végeztek.

Hévízi János.

„Védjétek továbbra is a békénket“

**Zászlószalagot kapott a május elseji ünnepségek keretében
az Államvédelmi Hatóság szegedi karhatalmi százada**

Az újszegedi Vigadó előtti
térsegen igen nagy tömegben
gyűltek össze a felvonulásról
oda érkezett dolgozók délelőtt 11
órákor, hogy résztvegyenek az
Államvédelmi Hatóság zászló-
szalagátadási ünnepségén. Az
MNDSSZ rókusai és Rókus II, szer-
vezete és a Pedagógiai Főiskola
gyakorló általános iskolájának
szülői munkaközössége ajándé-
kozott szép, zászlószalagot arra
a zászlóra, amelyet néhány hó-
napja kapott a karhatalmi szá-
zad az újszegedi Kendergyár dol-
gozóitól.

Kis úttörők vitték boldog arca-
l a zászlószalagokat. „Védjé-
tek továbbra is a békénket és
biztonságunkat tanulmányunkat,
a boldog jövő felépítésének megte-
remését”, — „Bízunk bennetek,
mert egy húsból, egy vérből
valók vagyunk és tudjuk, hogy
minden munkátok a dolgozók
érdekeit szolgálja” — ezek a

mondatok voltak olvashatók a
szalagokról.

Az ünnepség megnyitójául a
rendőrszeker játszotta el a
szovjet és a magyar Himnuszot,
majd az MNDSSZ nevében Erős
Jánosné elvtársnő mondtott be-
szédet, az Államvédelmi Hatóság
részéről pedig a karhatalmi szá-
zad pártszervezetének titkára
köszöntö meg a zászlószalagokat.

A beszédek után 120 tagú út-
törőnekkar szerepelt nagy tet-
szés mellett, de igen nagy sikert
aratótt az úttörőnekkar is. Az
úttörő fiúk és lányok szavalatok-
kal színesítették a zászlószalag-
átadási ünnepséget, amely az In-
ternacionális közös elnéklésével
fejeződött be.

Ez az ünnepség is Szeged dol-
gozóinak mind nagyobb szeretet-
tét bizonyította belső békénk vé-
dői: az Államvédelmi Hatóság
iránt.

Iskolafürdő épült az alsóvárosi általános iskolában

Népi demokráciánk szociális
gondoskodása tette lehetővé, hogy
kedden délelőtt jelenős eseményt
ünnepelhetek az alsóvárosi álta-
lános iskola pedagógusai és tanu-
lói. Ekkor adták át rendelteté-
sének az iskola fürdőjét. Régi
vágy volt ez itt ebben az iskolá-
ban. Az elmúlt rendszerben
azonban természetesen csak vágy
maradhatott. A felszabadulás
után újjáépítették az iskola meg-
rongálódott részét s a pedagógu-
sok felvehették a fürdő megépít-
ésének tervét.

A pedagógusok kérését, melyet
valamennyi szülő támogatott és
lelkesen fogadott, a Párt azonnal
magáévá tette s odahatott, hogy
az iskola megkaphassa a fürdőt.

építéséhez szükséges összeget. A
fürdő teljesen új, modern felsze-
reléssel biztosítja a tanulók tisztál-
kodási lehetőségét. Elkülönített
tusfürdők, kádak, öltöző, hideg-
melegvíz áll helyenként kétszer a
tanulók rendelkezésére.

A fürdőt kedden délelőtt ünne-
pélyes keretek között adták át
rendeltetésének. Legelőször az el-
sősosztályos gyermekek fürdtek
meg. Sokan közülük még életük-
ben nem fürdtek fürdőkádban,
újdonság volt, hogy csak meg-
kell csavarni a csapot és máris
folyik a melegvíz. A jövőben he-
tenként kétszer az iskola minden
tanulója használhatja az új für-
dőt.

Kimagasló eredmények a szegedi Vasutigazgatóságnál

A szegedi vasutigazgatóság dol-
gozói közül május elsejére tett
felajánlását 150 százalékon felül
2800, 200 százalékon felül 73, míg
300 százalékon felül három dol-
gozó teljesítette.

Urbaniczki István betanító

munkás a lakatosmunkában 263,
a szegedi rókusai szertárnál Szabó
Illés szertári munkás a szénkíra-
kásban 225 százalékot teljesített.
Az igazgatóság központjában Bu-
gyinszky Gizella gépirónő 205
százalékot ért el.

Szakszervezeti klubhelyiséget avattak a vasutas dolgozók

(Tudósítónktól.) Szombaton este
ünnepélyes keretek között nyitották
meg a Szeged Állomáson a vasutas
szakszervezet klubhelyiségét. Az
avatáson Makra Sándor elvtárs, az
Igazgatóság Politikai Osztálya ne-
vében mondtott ünnepi beszédet. Az
ünnepélyes megnyitó után a MAV

kultúracsoprtja, énekkara és tánc-
csoportja jólsikerült kultúrversorral
szórakoztatta a jelenlévőket. Az új
klubhelyiséget több, mint ezer kö-
tetes könyvtárral, zongorával, vi-
lágvevő rádiókészülékkel, mintegy
100 lemezes hangerősítőkészülékkel,
sakkal is ellátták.

Bálint Ferenc

HÁROM MÁJUS

— Olyan szép ez a nap, hogy ha
csak ezen mérnénk le a változást,
akkor is kifejezhetetlen lenne az
eredmény — mondja mellettem
egyik dohánygyárj elvtársnő. —
Ilyen ünnepet a multban el sem tud-
tunk volna képzelni.

— Nem is képzelhettük el ezt az
előtt, elvtársnő. Emlékezz csak visz-
sza, amikor árgus szemekkel figyelt
minden hekus az utcán május 1-én,
hogy nem lát-e rajtam piros nyak-
kendőt, piros székfűt, vagy rajtam
piros fejkendőt? De azért mégis ott
voltunk a Kállyaligetben, bujkálva, ti-
tokban s elgondolkoztunk arról, hogy
talán egy pár év múlva nemcsak
Moszkva és Leningrád utcáin ünne-
pelhet már szabadon a nép. Az elv-
társak beszélgettek, a spiclik ott ül-
tek közöttünk, piros jelvény volt az ő
gomblyukukban is. Másnap ismét le-
buktak néhányan az elvtársak közül,
de azért a következő május 1-én
megint csak ott voltunk. És most
mégis megértük a szabad ünnepet,
immár hatodszor és mindig szebben
és mindig boldogabban ünnepe-
lünk, sokkal szebben és sokkal boldogab-
ban, mint ahogy valaha is el tudtuk
képzelni.

Kárász-utca, 1940. Forrón tűz a
nap, de a szívünket mégis a piros
pullover melegíti, ami felvettünk,
jelezve, hogy nem feledkezünk meg

a munkásosztály nagy ünnepéről.
Pásztor Árpád Lenin-versét idézzük,
csak úgy halgan, hogy a többi járó-
kelőnek fel ne tűnjék.

A Klauzál-tér sarkán kopott ruhás
munkás lökdös két rendőr a Kigyó-
utca felé. Gomblyukában még ott
virít a piros székfű, az egyik rendőr
durva szitokkal kapja ki onnan s
rátafos.

A munkás felemelt lövel megy.
Egy pillanatra összevillan a szem-
münk, öklünket felemelve üdvözöl-
jük egymást, a dolgozók nemzetközi
köszöntésével. Mikor eltűnnek a sar-
kon, felveszem az összetaposott vi-
rágot. A rendőrszirma alatt kegyet-
lenül összezúzódt. De azért vörös
maradt a színe, mint a vér.

Petőfi Sándor-sugárút. 1944. Né-
met tankok robohognak végig az utcán
Horgos irányába. Szorul a kapca a
Balkánon, a fasiszta fenevad végső
erőfeszítéssel próbálja kivédni a
Vörös Hadsereg megsemmisítő csa-
pásait. És Jelen Nyugat-Ukrajnában
egyre közelednek a Kárpátok felé a
diadalmas szovjet katonák.

De itt, Szegeden, még bizik az úri
rend. Kifestett kasszonykák sétál-
gatnak a lakkecsizmas, pökhendi né-

met tisztekkel s megtapsolják a tan-
kok tornyában gögösen feszítő ger-
mán banditákat, akik alig 40 nap-
pal azelőtt tiporták el a magyar ár-
nyékszabadságnak még az utolsó
létzatát is. Eszembe jut egy régi
újságcikk, amely Prága megszállá-
sát írta le. Prága népe kétoldalt állt
az utcán, nézte a hódító diadalme-
nelét és sirva-zokogva élénkelte a
cseh szlovák himnuszot. Ott sem tu-
dott hős, egész nemzetet megrö-
gőztető felkelés, szabadságharc szüle-
ni a langyos polgári demokrácia ta-
laján, de legalább sirni tudtak az
emberek azon, hogy elvesztették a sza-
badságukat.

Nálunk azonban tapsoló farszok
és kasszonyok fogadták a fasiszta
rablókat, Budapest, Debrecen és
Székesfehérvár jövőendő gyilkosait.
Es akkor úgy éreztem, hogy nagyon
soká, talán soha nem tudjuk lemosni
a magyar néven esett gyalázatot.

Két overallos munkást vettem észre
a járdán, amint sapkájuk szilte
alól összehúzótt szemöldökkel néz-
tek a tankok után s az egyik lopva
megfenyegette őket. És akkor átvil-
lant bennem a gondolat, hogy egy-
szer mégis le fogjuk mosni a gyalá-
zatot, hogy ezek jelentik a magyar

népet, mely a huszonöt éves Horthy-
fasiszta uralom után nem volt képes
mindent átfogó, elsőprő szabadság-
harcra, de legalább gyűlölte a fa-
siszta hóhérokat és várta a felszaba-
dítókat. És rádöbbenem arra is,
hogy a tapsoló, integető urak és kis-
asszonyok nem vesztették el a ha-
zójukat. Nem vesztették el, mert ez
az ország sohasem volt a hazájuk.

1950. Lenin-utca. Zászlók, ünne-
plő, ujjongó tömeg. Indul a menet a
hídon át Újszegedre, hogy önfled-
ten, vidáman szórakozzék ezen a
szép napon, a hatodik szabad május
1-én, mikor már nem csattog a ren-
dőr kardlap és nem fenyeget a csend-
őrszurony. Köztünk vonul a nép
rendőrsége is, amely ma már a mi
hatalmunkat védi az úrrend alatta-
mos kísérletei ellen. Ott vonul a me-
netben az az elvtárs, akit tíz éve
rendőr kísért a Klauzál-téren s ott
énekel valahol az is, aki hat évvel
ezelőtt megfenyegette a német tan-
kot a Petőfi Sándor-sugárúton. És
felhangzik a dal: „A hadseregünk
nagy, ereje féltelen, Mi mégsem
akarunk háborúzni, De, ha ellenünk
bárki is támadni mer, Sőtát földjén
fogjuk összezsúzni...”

Száll a dal, viszi a szél messzire,
elviszi le dél felé is, Horgos, Szabad-
ka, Noviszád, Belgrád irányába,
ahonnan fenekeedik ránk a tökéis im-
perializmus szemérmetlen, agresszív,
fasiszta láncos kutyája, Tito és ban-
daja. Örömrömbbe szomorúság vegyül,
hogy a hős jugoszláv nép ma nem
ünnepelhet együtt velünk, a Sopron-
tól Sanghajig, Tiranától Petropav-
lowszkig terjedő nagy szabad világ
népeivel együtt. De jól tudja, hogy
eljön majd az az idő, amikor a jugo-
szláv nép is elsőprő hőhérait s Bel-
grád és Zágráb, Szabadka és Cetin-
je dolgozói is olyan boldogan ünne-
pelhetik a munka szabad ünnepét,
mint mi ma Szegeden.

Újszeged. Tarka-barka csoportok-
ban ülnek a füvön a dolgozók s él-
vezik a jó meleg tavaszi napot. Fris-
sen habzó sört mérnek az egyik sá-
torban, inycsiklandozó illatokat hoz
a szél a másik felől. Egy fa árnyé-
kában két kézzubbonyos fiatallem-
ber, pártjelvénnnyel a gomblyukban,
zsebükből messzire kivilágít a „Dél-
magyarország” vörös feje. Amint
haladok mellettük, hallom az egyik-
nek a hangját: „Az átmenet a klasz-
zikus kapitalizmusból az imperia-
lizmus korába...” Munkások. Ta-
nulnak, mert tudják, hogy az ország
vezetése az ő feladatuk. (pp)